

andre Mennesker lever og tænker i deres Forhold. Og se, det var jo det, vi saa meget ønskede, at vor Præst skulde hjælpe os til. — Ja, jeg véd nu ikke, om Hr. Pastoren forstaar mig. Jeg er jo kuns en menig Mand og har hverken lært til Præst eller Degn, saa jeg er kanske lidt maadelig til at belægge mine Ord.“

Emanuel havde ladet ham tale ud. Han følte godt, hvor ydmygende det var for ham at maatte høre paa denne Tale — oven i Købet i andres Nærværelse. Men han havde ikke kunnet tvinge et Ord over sine Læber; thi inderst i sit Hjærte maatte han erkende, at Væveren havde Ret, ja at denne Mand havde fundet Udtryk netop for de samme Tanker, som i den sidste Tid dunkelt havde foresvævet ham selv.

Først da Væveren standsede, og da han mærkede, hvorledes alle Blikke rettedes forventningsfuldt imod ham, tog han sig sammen og svarede — uden dog rigtig selv at vide, hvad han sagde:

„Jeg har maaske — som De ogsaa formoder — næppe tilfulde forstaaet Deres Mening . . . og muligt kan jeg ikke helt være enig med Dem i alle Deres Anskuelser. Men jeg paaskønner den Aabenhjærtighed, hvormed De har udtalt Dem for mig. En saadan gensidig Aabenhjærtighed er ganske